



## கௌதம் பதிப்பகம்

எண் 2, சத்தியவதி நகர் முதல் தெரு, பாடி, சென்னை - 600 050.  
தொலைபேசி : +91-94440-86888, 98947-62888, 90422-76544, 96888-29900  
மின்னஞ்சல் : admin@gowthampathippagam.com Website : www.gowthampathippagam.com

### திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள் வேருக்கு நீர்

19

பொழுது புலரும் நேரத்தில் அவளுடைய உள்ளத்தில் அந்த எண்ணம் உறுதியாகிறது. அன்று மாதாஜியின் இல்லத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். துரையிடம் சொல்ல வேண்டுமா, வேண்டாமா? லட்சியங்களோடு முரண்பட்ட வாழ்க்கையின் முட்போர்வையிலே அவள் உறக்கம் கொள்ளாமலிருந்தாளே ஒழிய, அவன் நிம்மதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆழ்ந்த உறக்கம். புதிய வாழ்க்கையின் வண்ண கோலாகலங்கள் அவனைத் தழுவிக் கொள்கையில், அவள் லட்சியங்கள் என்று நம்பியிருந்த தோற்றங்களெல்லாம் கலங்கிய நீரில் கரையும் நிழல்களாய் மறைந்து போய் விட்டன. அந்தச் சிதைவுகளுக்காக அவன் துயரப்படவில்லை!

அவள் இன்னும் அவன் கையைக் கோத்துக் கொண்டு ஒரே திசையை நோக்கி நிற்பதில் பயனில்லை. சோதனைக் களமாகத்தான் வேண்டும். வாழ்க்கைப் போர்வையை உதறிக் கொண்டு எழுந்திருக்கிறாள் யமுனா.

அதில் முதல் நாளே பால் குப்பிகளைக் கொண்டு போயிருக்கிறான். என்றாலும் அதிகாலையில் தானே வெளியேறி நடக்கிறாள். கையில் வேறொரு பால் செம்புடன், பனிப்படலத்தில், வெதுவெதுப்புச் சுகங்களில் ஒரு சாரார் சுவர்க்காநுபவத்தில் மூழ்கிக் கிடக்க, வயிற்றுப்பாட்டுக்கு அல்லலுறும் எளியவர்கள் எழுந்து

பொழுதைத் துவங்கும் காட்சிகள் வரிசையின் வீடுகளுக்கப்பால் கங்கையின் செழிப்பைப் புகழ்ந்துரைக்கும் மாந்தோப்புக்கள் விரிந்திருக்கின்றன. அவை கிராமங்களில் காலூன்றிப் பிழைக்க வழியின்றி நகரத்து மக்களிடம் அண்டி வயிறு பிழைக்க வந்த எளியவருக்கெல்லாம் ஆயிரங்கால் மாளிகையைப் போல் நிழலளிக்கின்றன. அந்த நிழலிலேயே முட்டு முட்டாய் மழைக்கொதுங்கக் குடிசைகள் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். மூலைத் தேநீர்க் கடைக்காரன் போர்த்து முடங்கிக் கொண்டு, அடுப்பில் கல்கரியை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறான். முதல் தெருவில் கம்பீரமான முகப்புக்களுடன் நிமிர்ந்தெழும்பி இருக்கும் பல அழகிய வீடுகள்; வாயிலில் காணும் அலுவலகப் பலகைகளும் ஜீப் வண்டிகளும் அந்த வீடுகளில் விளக்கேற்றி வாழும் குடும்பங்களில்லை என்று அறிவிக்கின்றன.

'கங்கைப் பாலப் பிரிவின் அலுவலகம்' என்று அறிவிக்கும் ஒரு பெரிய மாளிகையின் முன், விளக்குக் கம்பத்தில் பகாதூர் பசுவைக் கட்டி இருக்கிறான்.

பகாதூரின் குடும்பமும் மாந்தோப்பில் தான் வசிக்கிறது, என்றாலும் பகாதூர் நகரச் சந்தைகளில் பிழைக்கக்கூடிய கபடமும் தந்திரமும் கைகூடியவன். அவனுடைய மூன்று மனைவியரும் குடிசைப்பக்கம் எப்போதுமே கலகலப்பாக வைக்கும் குரல்வளம் உடையவர்கள். மாளிகையை அடுத்து சேற்றுக் குட்டையாக இருக்கும் கொசுப்பண்ணைகளெல்லாம் மழைக்காலத்தில் நீர் வழியும் குளங்களாகி விடும். இப்போது சுற்றுவட்டம் பங்களாக்களின் கழிவுகளெல்லாம் நாணமற்ற இரகசியங்களை எல்லாம் அம்பலமாக்கிக் கொண்டு அங்கே சங்கமமாகின்றன. பகாதூரின் மனைவியர் அந்தக் கரைகளில் எரிமுட்டைகள் காயவைத்திருக்கின்றனர். பகாதூர் பசுவின்மேல் ஒரு சாக்கைப் போட்டுவிட்டு மடியைக் கழுவிக் கொண்டிருக்கிறான்.

பின்பங்களாவில் சமையல் வேலை செய்யும் வங்காளிக் கிழவி லோட்டாவுடன் குந்தி உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.

அதில் பால்குப்பியுடன் குளிரில் விரைத்துக் கொண்டு வருகிறான். யமுனாவைக் கண்டதும் ஓட்டமாக வருகிறான்.

"மாஜி? நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க மாஜி. சாப் ஸ்டீமருக்குப் போகிறாரா மாஜி?..."

"இல்லை, அதுல். என்னிடம் பாட்டிலைக் கொடுத்துவிட்டு நீ போ; ஆமாம், நான் வரக்கூடாதா?... நீ வீட்டுக்குப் போ!"

அதுலுக்கு முகம் தொங்கிப் போகிறது. ஏதேனும் ஒரு வேலையைச் செய்துவிட்டுத்தான் இவர்களிடம் பயன் பெற வேண்டும் என்று இயல்பாகவே நினைக்கும் சிறுவன்! அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதுபோல் புன்னகை செய்கிறாள்.

பாலை வாங்கிக் கொண்டு இருவருமாக நடந்து வருகின்றனர்.

"மாஜி! அங்கே ஒரு குளத்தில் அழகான தாமரைப் பூக்கள் இருக்கு மாஜி! உங்களுக்கு கொண்டு வரட்டுமா?"

"இப்போதா?"

"ஆமாம்; ஒரு நொடியில் கொண்டு வரேன்."

"அந்தக் குளத்தை நானும் பார்க்க வருவேன்!"

"அது... பங்களாவுக்குள் இருக்கு மாஜி. அங்கே ஸோனாவின் மாமாதான் தோட்டக்காரர். பெரிய பெரிய ரோஜா இருக்கு. நான் கொண்டுவரேன் மாஜி. நம் வீட்டில் நட்பு வைக்கலாம்!"

"அது யார் பங்களா?"

"தேவேந்தர் பாபு தெரியாது மாஜி? இங்கே இருக்கும் எல்லா பங்களாவையும் விடப் பெரியது அதுதான். அதுக்குள்ளே பெரிய நாய் ரெண்டு இருக்கு. ஒண்ணு ஷேரு, ஒண்ணு ஷாபா."

"ஓ...!"

"அங்கே ஒரு 'அம்ருத்' மரம் இருக்கு. ஒரு 'அம்ருத்' தேங்காய் போல இருக்கும் மாஜி. ஒரு நாளைக்கு ஷோபனாவின் மாமா ரகசியமாய்க் கொண்டு வந்தார்." (அம்ருத் : கொய்யா)

"ஓ...?"

"தீபக் இல்லே? அவன் ஒரு நாளைக்கு உள்ளே கல்லால் அடிச்சான். கல் மாடியில் குளிர்காஞ்சிட்டிருந்த மாதாஜி மேலே விழுந்தது. காதைப் பிடிச்ச தர்வான் உள்ளே கூட்டிட்டுப் போய் அடி கொடுத்தான். நான் அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டேன்பா!..."

பாலில் ஏடு படிவது போல் சிறுவனின் பேச்சிடையே அவள் மனசுக்குள் அந்த வீட்டைப் பற்றிய விவரங்கள் படிகின்றன.

ஆம், அது அந்த மாதாஜியின் வீடுதான்.

கண்ணாடித் துண்டுகள் பதித்த மதில் சுவர்...

மதிலின் வாயிலில் கதவுகளின் இருபுறத் தூண்களிலும் சீனத்துச் சிங்கார மணிக்கூண்டு அமைப்புக்கள். ஆயுதமேந்திய காவலாளி வாயிலில் நிற்கிறான்.

வாயிலுக்குள் பச்சைக் கம்பளப் பரப்பாய் விரிந்த புல்வெளி கண்களையும் கருத்தையும் கவருகிறது. தொலைவில் மாளிகை முகப்பில் தாயும் கன்றும் போல் பெரிய படகுக் கார் ஒன்றும் முகப்புக்கு வெளியே தெரிய கன்று போன்ற சிறிய விதேசிய வண்டி ஒன்றும் நிற்கின்றன.

அண்ணாந்து நோக்கினால் சித்திர வேலைப்பட்டுச் சாளரங்கள்! வண்ணப் பூத்திரைகள்; அறைகளின் குளிர் சாதன அமைப்புப் பொருந்திய கூண்டுகள்...

மேலே... மேலே... மாளிகை இன்னமும் கட்டி முடியவில்லை என்று அறிவுறுத்தும் செங்கல் அடுக்குகள்...

இந்தச் செங்கல் அடுக்குகள் இல்லாத பெரிய வீடுகளே இல்லை. ஒருகால் இம்மாநிலத்தில் இப்படிக்கண்ணேறு படாமலிருக்கப் பரிகாரம் செய்கின்றனரோ என்று அவள் நினைத்தாள்.

பிறகுதான் துரை ஒருநாள் அவை வரிவிதிப்பைத் தடுத்து நிறுத்தும் அரைகுறைச் சுவர்கள் என்று விளக்கினான். அவளுடைய தந்தை லட்சியவாதியாகப் புகழ்ந்து பேசிய பெரிய சோஷியலிஸ்டுத் தலைவர் வீடுதானா இது?

அவள் உள்ளே செல்வதா வேண்டாமா என்று தயங்கியவளாக நிற்கையில் கதர் ஜிப்பாவுக்கு மேல் கோட்டும் தொப்பியுமாகக் கொத்தாக ஒரு கூட்டம் வருகிறது.

பிற்பகல் மூன்று மணிப்பொழுது கூட்டம் முன் பகுதியில் சென்று உள்ளே மறையும்போது அவள் தோட்டத்தில் ஒரு புறம் நிற்கிறாள்.

அதுல் மொழிந்தாற் போல் எத்தனை வண்ண ரோஜாக்கள்! எழில் கொஞ்சம் வண்ணங்கள். கறுஞ்சிவப்பிலிருது சாக்லேட் வண்ணம் முக்கிய கறுப்பு வரை எத்தனை வண்ணச் சாயைகள்; கொய்யா மரத்தடியில் நாய் ஆளுயரம் எழும்பிக் குலைக்கிறது. ரப்பர் குழாயுடன் வெளிப்படும் தோட்டக்காரன் அவளருகில் வருகிறான்.

"பாபுஜி மேலே இருக்கிறார்."

"மாதாஜி?"

அவன் பேசாமல் பக்கத்திலுள்ள இன்னொரு முகப்பு வழியாகக் கூட்டிச் செல்கிறான்.

அங்கும் இதே புற்றரை. சூரியகாந்திப் பூக்கள் பூச்சரக் குடைகளாய் நிமிர்ந்திருக்கின்றன. பந்தாடும் பூங்காவில் பிற்பகல் வெயிலில் ஒரு யுவதியும் செவிகளோரக் கிருதாக்களுடன் கூடிய இளைஞன் ஒருவனும் பந்தாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கம்பளமிட்ட மெத்தென்ற படிகளில் அவள் ஏறிச் செல்கிறாள். மேலே வெயில் விழும் முகப்பில் சாய்வு நாற்காலியில் மாதாஜி சாய்ந்திருக்கிறாள். பணிப்பெண் ஒருத்தி கால்களைப் பிடித்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

"நமஸ்தே மாதாஜி....!"

முதியவள் நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

"...வாம்மா, வா மகளே வா! கோமதி, ஒரு நாற்காலி கொண்டு வா!"

மெத்தை தைத்த தாழ்வானதொரு ஆசனத்தை பணிப்பெண்  
கோமதி கொண்டு வருகிறாள்.

"நான்... இந்த நேரத்தில் வந்து உங்களுக்குத் தொந்தரவு  
கொடுக்கிறேனோ என்னவோ?"

"...தூக்கம் வருவதில்லை மகளே, இரவில் தூங்கவே கஷ்டமாக  
இருக்கிறது... நீ மட்டும் தான் வந்தாயா?"

"ஆமாம் அவர் இந்நேரத்தில் எப்படி வருவார்? ஆபீசுக்குப்  
போய்விட்டார்."

"பகலுக்குச் சாப்பிட வந்து போவானில்லையா?"

"இல்லை... பகலில் வருவதில்லை."

"அப்ப, பகல் நேரம் ஓட்டலிலா சாப்பிடுகிறான்?"

"இங்கே வர நேரம் இருப்பதில்லை. அதோடு பலநாள்  
வெளியூர் போய்விடுகிறார்."

"வண்டி இருக்கிறதில்லையா?"

"இல்லை..."

"ஒண்ணு வாங்கிக்கலாமே? ரிஜிஸ்டர் பண்ணியிருக்கில்லே?"

"இல்லை மாதாஜி... அதையெல்லாம் நினைக்கவே இல்லை..."

"அட அசடு? வேண்டியவங்க இருக்கையில் இப்படிக்  
கஷ்டப்படுவானேன்? வண்டிக்கு ஆபீசிலேயே பணம்  
கொடுப்பாங்களே?"

"ரொம்ப நன்றி மாதாஜி. நீங்க இவ்வளவு அன்பாக இருப்பதே  
தெம்பாக இருக்கு..."

"அன்பா? அந்தக் காலத்தில் ராம்ஜி ருக்மணி பாயின்னா  
உசிரு! எப்படி இருந்தோம்?..."

மாதாஜியின் கண்களிலிருந்து சொட்டு விழவில்லை;  
மூக்குத்திதான் டாலடிக்கிறது.

"பிதாஜி படுத்த படுக்கையாக இருப்பதாகச் சொன்னாளே  
சுமதி? எங்கே யார் வைத்தியம் பார்த்தார்கள்? யார் யாரெல்லாமோ  
வயிறும் குடலும் கெட்டு அமெரிக்காவுக்கும் ஆஸ்திரேலியாவுக்கும்  
வைத்தியம் செய்து கொள்ளப் போகிறார்களே? பிதாஜிக்கு அப்படி  
முயற்சி செய்யலியா?"

"அவர் தாம் இயற்கை முறை மீறிய வைத்தியத்துக்கே  
உடன்படவில்லையே மாதாஜி..."

மாதாஜி பெருமூச்செறிகிறாள்.

பிறகு சில நிமிடங்கள் மௌனமாகப் போகிறது. யமுனாவுக்கும்  
எப்படித் தொடங்குவதென்று புரியவில்லை.

கொய்யா மரக்கிளைகள் அசையும் ஓசை கேட்கிறது.

"புதுல்! அரே, புதுல்..."

சட்டையும் நிஜாரும் கிழிந்து தொங்க, ஒரு சிறுவன் அதுலைப் போன்றவன் தான், ஓடி வருகிறான்.

"அம்ருத் பறிக்கிறாயா? என்ன சத்தம்?"

"இல்லையே மாதாஜி? பந்து அங்கே விழுந்தது..."

"நான் பார்த்தேன்னா காதைப் பிச்சிடுவேன் போங்க!"

"கோமதி! கீதாவை டீ கொண்டு வரச் சொல்லு."

"எனக்கு இப்போது ஒன்றும் வேண்டாம் மாதாஜி!"

"அழகுதான்; உனக்காகவா டீ போடுகிறார்கள்? ரஜனி ராஜ்கிர் போயிருக்கிறான். பையனுக்கு ரசித்துச் சாப்பிட நேரமேது? நாலு நாள் ராஜ்கீரில் சுகமாக ஸ்நானம் பண்ணலாமென்றால், அங்குதான் என்ன கூட்டம்? பகலில் சொல்ல முடியாத கூட்டம். ராத்திரி போகிறார்கள். குண்டத்தில் ஸ்நானம் செய்ய அங்கே போனால் அங்கேயும் இவனைத் தேடி வருகிறார்கள்.

"அண்ணனுக்குப் பணம் கொடுத்து தம்பியைக் கவிழ்க்கச் சொல்வதும், தம்பிக்குப் பணம் கொடுத்து அண்ணனுக்கு மாற்றாக ஆக்குவதும், இப்ப மேலிடத்துக் கட்சிக் காரியமாப் போச்சு. இவன் புத்தி சொல்லப் போக, எல்லோரையும் பகைச்சுக்க வேண்டியதாச்சு. பதவியே வேண்டாம்ன்னான். ஆனால் கிராமத்தில் ஏழை எளிச்செல்லாம் இங்கே வராமல் எங்கே போவார்கள்?"

சரடு கிடைத்து விட்டது.

"மாதாஜி, நான் பார்த்தமட்டில் இங்கே ஏழை எளியவர்கள் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். கல்வியும் இல்லை, பெண் மக்கள் மிகவும் பின் தங்கி இருக்கிறார்கள்..."

இப்படி யமுனா துவங்கியவுடன் மாதாஜியின் முகம் சிவந்து விட்டது.

"இங்கா? இந்த பீஹாரிலா? போன வருஷம் ஐ.ஏ.எஸ். முதல் மூணு பேரில் ஒருத்தி இந்த ஊர்ப் பெண்தான். இங்கே என்ன முன்னேற்றம் இல்லை? முன்பெல்லாம் கிராமவாசிக்கு என்ன தெரியும்? இப்போ எத்தனை டிராக்டர் செலவாணியாகிறது? ரஜனி இருந்தால் உனக்குக் கணக்குச் சொல்வான். அந்தக் காலத்தை விட இப்ப எப்படி முன்னேறி இருக்கு? கிராமமேதான் திரண்டு பட்டணத்துக்கு வந்திருக்கே! முன்னே ஒரு ஆண் அஞ்சு கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டாலும் யாரும் கேட்டதில்லை. இப்போதோ, இரண்டாவது கட்டினால் கூட அரசியல் மேடையில் வந்து கன்னா பின்னானு பேசுகிறானுங்க..."

மாதாஜிக்கு மூச்சுவிட அவகாசம் கொடுக்கும் வண்ணம் யமுனா புன்னகையுடன், "இருந்தாலும் வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு எளிய மக்கள் இன்னும் முன்னேற்றம் காணலாமல்லவா?" என்று நிறுத்தினாள்.

"நீ எதிர்க்கட்சிக்காரன் பேசுவது போலல்லவோ பேசுகிறாய்?"

இதற்குள் கோமதி, பலகாரத்தட்டையும் தேநீரையும் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாள். தாழ்வான டீபாயைப் போட்டு அதில் பலகாரத் தட்டை வைக்கிறாள்.

குறுணை பொரித்தாற் போன்ற மேனியுடன் முறமுறப்பான சமோசா போன்ற ஒன்று; ஒரு லாடு; இரண்டு பிஸ்கோத்துகள், புள்ளிகளுடன் விளங்கும் வாழைப்பழம்...

"இதெல்லாம் எதற்கு மாதாஜி? நான் இவ்வளவெல்லாம் சாப்பிடுவதில்லை!"

"அழகுதான்! ரஜனி போல்தான் போலிருக்கிறது நீயும். இந்தக் காலத்துப் பெண்கள் ஃபிகரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேணும் என்று சரியாகச் சாப்பிடுவதில்லை. தெம்பும் இல்லை. அதுதானா?..."

வறுத்த முந்திரிப் பருப்பு வேறு ஒரு தட்டு நிறைய வருகிறது.

மாதாஜி அதை எடுத்து வைத்துக் கொள்கிறாள்.

யமுனாவுக்கு அந்த உண்டிகளைப் பார்க்கும் போது, சற்று முன் வந்த புதுலின் நினைவு வருகிறது.

"நல்ல நெய்யில் பொரித்த பண்டம்தான் மகளே, சாப்பிடு. நீ இங்கே அடிக்கடி வந்து கொண்டிரு. உன் உடம்பை எப்படி ஆக்குகிறேன் பார்..."

அவளுக்கு ஆத்திரமாக வருகிறது. கஷ்டப்பட்டு ஆரம்பித்த செய்தி, சரட்டோடு குட்டையில் விழுந்து முழுகிப் போய்விட்டது.

வேண்டா வெறுப்பாகத் தேனீரைக் குடித்துவிட்டுப் படிகளில் இறங்கி வருகிறாள். புற்றரையில் வேகமாக அடிவைத்து வருகையில், வளைந்த பாதையில் ஓரம்வரும் போது திக்கென்று நெஞ்சு குலுங்கினாற் போல் இருக்கிறது.

இந்துநாத்!

ஆம், அவனேதான். சிரித்துக் கொண்டு எதிர் வெயிலுக்கு முகத்தைச் சரித்துக் கொண்டு வருகிறான்.

"ஹலோ செளக்கியமா?"

"...."

"என்ன, தெரியலியா யமுனா?"

"ஓ, தெரியாம என்ன? நீங்க எங்கே இப்படின்னு யோசிச்சேன்..."

"அதை நான்னா கேட்கணும்? நீ என்னமோ ஒன்றே குலம்னு பாடிண்டு ஏதோ கல்யாணம் பண்ணின்டேன்னு கேள்விப்பட்டேன். இங்கே எப்படி வந்தேன்னு ஆச்சரியப்பட்டு நிக்கறேன் இப்ப..."

"...இப்ப, இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறோம். ஊரில் பெரியப்பா சுகமா?"

"அவருக்கு ரொம்ப மனத்தாங்கல்; ஏமாற்றம். உனக்கு என்னைப் பிடிக்கலேன்னாலும் இப்படி காடிப்பானையில் போய் விழுந்திருக்க வேண்டாம். உன்னைப் போல் இருப்பவர்கள் இப்படிச் சரியப் போகச் சமுதாயமே கெட்டுவிட்டது. அதனால்தான் கீழ்சாதி எல்லாம் துள்ளுகிறார்கள். இது கடைசியில் பெரியப்பாவுக்கு மனசு ஆறவேயில்ல..."

"இதெல்லாம் தனி மனிதனின் அபிப்பிராயங்களைப் பொறுத்து..."

"அது சரி... தனி மனித அபிப்பிராயம்னு அவரவர் தலைக்குத் தலை பேசுவதனால்தான் இன்றைக்கு இப்படி இருக்கு. உன்னைப்போல் ஒரு நல்ல குடும்பத்தில் குலத்தில் புத்திசாலியாக உதித்த பெண்ணுக்கு, கீழ்க்குலத்தில் இருந்தாலும் பரவாயில்லைன்னு, அவன் காலில் விழத்தோணறது. அதை மற்றவர்கள் மதிக்கணும்னா முடியுமா? உங்கப்பா அந்த நாளில் செய்த தப்பினால் உங்க பெரியப்பாவின் குடும்பத்தில் சம்பந்தம் கொள்ளவே தடை சொன்னார்களாம். பெரியப்பா சொல்லி வருத்தப்பட்டார். இதுங்க வயசுக் கோளாறில் இப்படிச் செய்யறது சந்ததிக்குன்னா கேடாறதுன்னார்..."

யமுனா அமைதியாக, "நீங்கள் வீட்டில் வந்து பேசலாமே? மாலை ஆறு மணிக்கு அவரும் வீடு வந்து விடுவார்..." என்று முகவரியைக் கொடுக்கிறாள்.

அப்போதைக்கு சங்கடத்திலிருந்து தப்ப இதைச் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தபின், நிம்மதி அடியோடு குலைந்திருப்பதை உணர்ந்து தவிக்கிறாள்.

\*\*\*\*\*



## Gowtham Web Services

Our Websites: [www.chennaiLibrary.com](http://www.chennaiLibrary.com), [www.samaiyalarai.com](http://www.samaiyalarai.com), [www.tamilthiraiulagam.com](http://www.tamilthiraiulagam.com),  
[www.inbasutula.com](http://www.inbasutula.com), [www.siruvavulagam.com](http://www.siruvavulagam.com), [www.chennainetwork.com](http://www.chennainetwork.com), [www.kovainetwork.com](http://www.kovainetwork.com),  
[www.madurainetwork.com](http://www.madurainetwork.com), [www.trichynetwork.com](http://www.trichynetwork.com), [www.nellainetwork.com](http://www.nellainetwork.com), [www.salemnetwork.in](http://www.salemnetwork.in),  
[www.indiafolibrary.com](http://www.indiafolibrary.com), [www.wowcricket.com](http://www.wowcricket.com), [www.gowthamathippagam.com](http://www.gowthamathippagam.com)